

ha coordinat les mostres, i el també arquitecte Carles Fochs n'ha preparat un acurat catàleg.

L'homenatge va començar amb la inauguració de les exposicions i l'entrega de la medalla d'or del COAC a la vida de Coderch el passat dimarts 15. Agustí Borrell, degà del col·legi, va justificar el retard de l'homenatge dient que s'havia volgut fer amb el mateix perfeccionisme amb què l'homenatjat treballava els seus projectes. L'*Elegia per a l'arquitecte Coderch de Sentmenat*, de Joan Margarit, llegida per ell mateix, va ser la nota poètica i emocionant de l'acte.

Del 5 al 8 d'abril se celebrarà un ci-

cle de quatre conferències i tres taules rodones on intervindran algunes de les persones que van estar més vinculades professionalment i humanament a Coderch. Josep M. Ballarín, Federico Correa, Rafael Santos-Torroella, Antoni Tàpies, Enric Sòria o Ignazio Gardella intervindran en el conjunt d'actes que es portaran a terme a la seu del COAC.

Seguint la línia d'una pràctica habitual entre nosaltres, una personalitat de gran talent, en aquest cas J. A. Coderch, és finalment valorat i aclamat unànimement en la seva ciutat. Però precisament la unanimitat en el reconeixement, arriba quan fa tres anys que ja no és entre nosaltres. □

250 ANYS DE SERVEI A UN PAÍS

L'Escola Pia valenciana

Enguany l'Escola Pia commemora els seus primers 250 anys entre nosaltres. Amb aquest orde arribava una nova manera d'entendre la pedagogia, un interès per la ciència moderna i per la realitat circumdant

Enric Sòria

Durant tot l'any 1988 l'Escola Pia valenciana celebra els seus primers 250 anys en aquest país. Un seguit d'actes i conferències aniran esguint la commemoració d'una de les institucions educatives que més i millor han arrelat al País Valencià.

L'orde escolapi va ser fundat entre el 1617 i el 1622 per estendre els criteris pedagògics, molt renovadors per a l'època, de Josep de Calassanç (qui, per cert, va nàixer a la Franja de Ponent. Pocs saben que d'ell es conserva un epistolari català que potser valdria la pena de fer abastable). Es tractava de repartir nocions de lletra i de sana doctrina cristiana entre els desheretats. Una de les primeres concrecions, doncs, de l'ideal d'ensenyament gratuït que es recorden, urgida, probablement per por als estralls que el protestantisme podia fer entre les masses incultes.

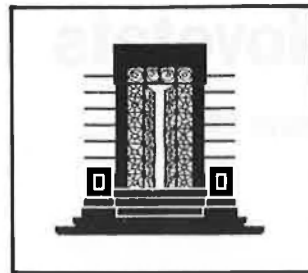
El fet és que l'Escola Pia s'estengué per tota l'Europa mediterrània ràpidament, implantant un sistema educatiu progressiu, amb escàs ús del càstig corporal, atent a la realitat i amb un interès inesperat per les ciències positives. Tot plegat va donar, en general, un resultat extraordinari. Les bregues amb la competència, els elitistes jesuïtes, partidaris de mètodes més *heavy*, van ser el seu pa quotidià.

Aquest orde modern arribava a Va-

lència el 1738 i prompte no li cabien els alumnes, i això que l'arquebisbe Mayoral, que tenia el seu punt populista, els finançà un edifici de bones dimensions, en ple barri del Pilar, rematat per una cúpula imponent que, quan es pot veure entre els estrets carrerons, compon una postal profundament valenciana.

L'impacte de l'Escola Pia a València no pot ser exagerat. Com diu Vicent Simbor en *Els orígens de la Renaixença valenciana*, «El centre docent més important de la València de les primeres dècades del segle XIX era l'Escola Pia».

Des d'aquell moment, el compromís amb el país i amb la seua llengua ha estat una constant de l'Escola Pia, molt més que cap altra congregació religiosa valenciana. Fins i tot en els moments durs del franquisme i en la complicada transició. Hi ha prou de recordar que als seus col·legis hi hagué les classes de valencià molt abans que el concepte de normalització començara a córrer, que els seus murs empararen a València cursos de l'ICE i campanyes de Carles Salvador en moments difícils o que sota la cúpula enorme dels escolapis tingueren lloc les discussions preparatòries de l'Estatut d'Elx. Una petita història feta de gestos i solidaritats que cal agrair, sobretot per inusuals. El nom de professors animosos com el pare Faus, i estudiosos com Francesc Ferrer Solivares, en són un signe més.

CENTRE MUNICIPAL
DE CULTURA
D'ALCOI

Exposicions
GUINOVART
—pintura—

AURÈLIA MASANET
—tapís—

* * *

Concerts
LILIANA MAFFIOTTE
—piano—
Dia 25 març

LARRY MARTIN GRUP
—jazz—
Dia 8 abril

* * *

Teatre
VOL RAS
amb l'espectacle
Oh! Stress
Dia 29 març